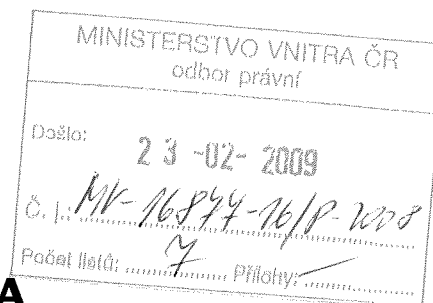

MVCRP00DEKYY

93

10 Cm 21/2008 - 161

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem JUDr. Jaromírem Jirsou ve věci žalobkyně: **Česká strana sociálně demokratická**, IČ: 00409171, se sídlem Praha 1, Hybernská 7, zastoupená advokátem JUDr. Jaromírem Císařem, advokátní kancelář Císař, Česka, Smutný a spol., Praha 1, Dlouhá 39, proti žalovaným: **1. Česká republika – Ministerstvo vnitra ČR** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, **2. Jan K u b i c e**, [redacted], zastoupený JUDr. Milanem Hulíkem, advokátem se sídlem Praha 1, Bolzanova 1, o ochranu dobré pověsti právnické osoby,

t a k t o :

I. Z a m í t á s e žaloba, podle které by soud uložil prvnímu žalovanému povinnost zaslat žalobkyni k rukám jejího předsedy, doporučeným dopisem, vlastnoručně podepsanou písemnou omluvu následujícího znění:

OMLUVA

Česká republika

Ministerstvo vnitra, se sídlem Nad Štolou 3, 170 00 Praha 7

Policie České republiky

Útvar pro odhalování organizovaného zločinu Služby kriminální policie a vyšetřování Praha se tímto omlouvá České straně sociálně demokratické za to, že dne 29. 5. 2006 ředitel ÚOOZ Policie ČR předložil poslancům Výboru pro obranu a bezpečnost Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky písemnou zprávu pod názvem Veřejná část zprávy Výboru pro obranu a bezpečnost Poslanecké sněmovny PČR, čj. ÚOOZ-225/Ř-01-2006, a Informace Výboru pro obranu a bezpečnost PS PČR o prorůstání organizovaného zločinu a jeho propojení s některými politiky, čj. D23/2006-ÚOOZ/V4, která obsahuje nepravdivé a neověřené informace a údaje o osobách s členstvím v České straně sociálně demokratické, včetně předsedy strany, získané z policejních odposlechů a domovních prohlídek provedených v trestních věcech ÚOOZ pod krycím názvem Antropoid, Pokr a Loreta, tedy informace a údaje, které byly způsobilé vyvolat nebo vyvolaly přesvědčení o propojení České strany sociálně demokratické s organizovaným zločinem. Ministerstvo vnitra ČR a Policie ČR se za tento protiprávní postup, kterým bylo zasaženo do práva ČSSD na ochranu její dobré pověsti, České straně sociálně demokratické omlouvá.

Datum

Ministerstvo vnitra ČR

Ministr vnitra

II. Z a m í t á se žaloba, podle které by soud uložil druhému žalovanému povinnost zaslat žalobkyni k rukám jejího předsedy, doporučeným dopisem, vlastnoručně podepsanou písemnou omluvu následujícího znění:

OMLUVA

plk. Jan Kubice

se tímto omlouvá České straně sociálně demokratické za to, že dne 29. 5. 2006 předložil poslancům Výboru pro obranu a bezpečnost Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky písemnou zprávu pod názvem Veřejná část zprávy

Výboru pro obranu a bezpečnost Poslanecké sněmovny PČR, čj. ÚOOZ-225/Ř-01-2006, a Informace Výboru pro obranu a bezpečnost PS PČR o prorůstání organizovaného zločinu a jeho propojení s některými politiky, čj. D23/2006-ÚOOZ/V4, která obsahuje nepravdivé a neověřené informace a údaje o osobách s členstvím v České straně sociálně demokratické, včetně předsedy strany, získané z policejních odposlechů a domovních prohlídek provedených v trestních věcech ÚOOZ pod krycím názvem Antropoid, Pokr a Loreta, tedy informace a údaje, které byly způsobilé vyvolat nebo vyvolaly přesvědčení o propojení České strany sociálně demokratické s organizovaným zločinem, a která v rozporu se závazky státu v oblasti lidských práv nepřipustně zasáhla do soukromého a rodinného života řady členů této politické strany. Plk. Jan Kubice se za tento protiprávní postup, kterým bylo zasaženo do práva ČSSD na ochranu její dobré pověsti, České straně sociálně demokratické omlouvá.

Datum

plk. Jan Kubice

III. Z a m í t á se žaloba, podle které by soud uložil žalovaným zaplatit žalobkyni společně a nerozdílně částku 1.000.000.- Kč.

IV. Ve vztahu žalobkyně a prvního žalovaného nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

V. Žalobkyně je **povinna nahradit** druhému žalovanému do **tří dnů** od právní moci tohoto rozhodnutí náklady řízení ve výši **30.821,- Kč** k rukám zástupce žalovaného.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobkyně se žalobou domáhá omluvy a finančního zadostiučinění za neoprávněný zásah do její dobré pověsti, který spatřuje ve vypracování tzv. „Kubiceho zprávy“ sestávající z „Veřejné části zprávy Výboru pro obranu a bezpečnost Poslanecké sněmovny PČR“, čj. ÚOOZ-225/Ř-01-2006 /veřejná část zprávy/, a části s názvem „Informace Výboru pro obranu a bezpečnost PS PČR o prorůstání organizovaného zločinu a jeho propojení s některými politiky“, čj. D23/2006-

ÚOOZ/V4 ve stupni utajení /neveřejná část zprávy/). Žalobkyně tvrdí, že následné předání neveřejné části Výboru pro obranu a bezpečnost Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR zasáhlo do dobré pověsti žalobkyně, stejně jako to, že veřejná část byla druhým žalovaným prezentována v médiích a zpráva následně zveřejněna neznámou osobou.

Žalovaní nezpochybňují vypracování veřejné i neveřejné části zprávy, avšak tento postup považují za zcela v souladu s právem. Také v předání zprávy v režimu utajení důvěrné Výboru pro obranu a bezpečnost Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR nespatřují porušení právních povinností. Navíc se zveřejněné informace netýkají žalobkyně, ale jednotlivých fyzických osob. Proto navrhuji žalobu zamítnout v plném rozsahu.

Mezi stranami není sporu o tom, že dne 29. 5. 2006 byla předána předsedovi Výboru pro obranu a bezpečnost Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR v režimu utajovaných informací ve stupni „důvěrné“ neveřejná část policejní zprávy, že též den informoval druhý žalovaný média o existenci zprávy a prezentoval její veřejnou část.

Mezi stranami je nesporný také obsah „Kubiceho zprávy“. V její veřejné části jsou zmiňovány tři kauzy (ANTROPOID, POKR, LORETA), které šetří Útvar pro odhalování organizovaného zločinu: „Společným znakem těchto kauz je naprosto zřejmé a nyní již částečně trestně stíhané propojení organizovaného zločinu a vysokých úředníků státní správy ČR. V rámci těchto kauz byly získány informace a zajištěny stopy svědčící o další obdobné rozsáhlé trestné činnosti jak násilného, tak hospodářského charakteru. Je zřejmé, že organizovaný zločin nalezl mechanismy, jak ve svůj prospěch ovládnout státní správu za účelem dosažení zisku. Domníváme se, že organizovaný zločin již do státní správy ČR prorostl. Některé informace jsou natolik závažné, že výrazným způsobem ovlivňují a poškozují státní správu. Toto bezpečnostní riziko se dotýká zejména bezpečnostní, ekonomické a politické stability státu.“ Současně veřejná část zprávy uvádí, že: „Podklady pro tato tvrzení obdržel Výbor pro obranu a bezpečnost Poslanecké sněmovny na základě požadavku jeho předsedy dnes, tedy 29. května 2006 v 11. 00 hod., ve 24 výtiscích. Všechny výtisky jsou ve stupni utajení „D“ (důvěrné). S takovými informacemi se mohou seznamovat pouze osoby s bezpečnostní prověrkou na tento stupeň utajení.“

Tato shodná tvrzení účastníků vzal soud za svá skutková zjištění podle ustanovení § 120 odst. 4 o. s. ř.

Žalobkyně dne 19. 9. 2008 na výzvu soudu sdělila: „Z podání v části týkající se právní stránky věci jednoznačně vyplývá, že žalobce rozlišuje předání inkriminované zprávy poslancům Výboru pro obranu a bezpečnost a „únik“ její části do médií, a že považuje za zásah přičítící se řadě právních předpisů a závazků vyplývajícím z mezinárodních smluv již samotné zpracování a zejména předání zprávy poslancům Výboru pro obranu a bezpečnost. Dobrá pověst ČSSD tak byla ohrožena a poškozena jak samotným sestavením tohoto materiálu, tak jeho prezentací Janem Kubicem v Poslanecké sněmovně. Je neospravedlnitelné, že ČR jako stát neučinila žádné kroky

k nápravě ani poté, co zpráva byla medializována, přičemž tento stav trvá dodnes.“ Žalobkyně tedy tvrdí, že k poškození její dobré pověsti došlo již samotným **vyhotovením** zprávy a jejím **předáním** parlamentnímu výboru.

V řízení bylo prokázáno, že dne 12. 6. 2006 bylo zahájeno trestní řízení pod sp. zn. IN-124/04-TČ-2006 pro podezření ze spáchání trestných činů podle § 158 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. c), § 206 odst. 1, 2, § 178 odst. 2, odst. 3 písm. a), b), c) a § 106 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákona, ze kterých byli podezřelí plk. Jan Kubice, mjr. Mgr. Hynek Vlas a kpt. Bc. Jaroslav Hruška. Dne 21. 12. 2006 bylo státním zástupcem pro nedostatek materiální stránky trestného činu uzavřeno, že jednání jmenovaných nelze hodnotit jako trestný čin (viz citované rozhodnutí).

Soud dále zjistil z rozhodnutí náměstka policejního prezidenta pro trestní řízení ve věcech kázeňských ze dne 22. února 2007, sp. zn. PPR-414/OPP-2007, že v případě podezření ze spáchání kázeňského přestupku podle § 32 odst. 1 zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, kterého se měl dopustit vrchní rada plk. Jan Kubice, bylo řízení zastaveno, protože skutek, o němž se vedlo řízení, není kázeňským přestupkem, neboť: „...Nebylo smyslem zprávy skandalizovat nebo jinak poškodit některé osoby. Poznatky měly pouze dokumentovat zájem kriminálního prostředí o tyto osoby, nebyly určeny pro veřejnost, ale jen okruhu osob s oprávněním přístupu k utajovaným informacím...“.

Další dokazování soud neprováděl, i když žalobkyně navrhovala provést důkazy jednotlivými mediálními výstupy věnujícími se „Kubiceho zprávě“ v období po jejím zveřejnění. S ohledem na skutečnost, že za jejich bezprostřední příčinu nelze považovat samotné sestavení zprávy a její předání parlamentnímu výboru, považoval soud provedení těchto důkazů za nadbytečné. Výstupy totiž vznikly v souvislosti s únikem zprávy do médií a nikoliv v souvislosti s jejím legálním předáním výboru v režimu důvěrné. Byl proveden důkaz pouze přehledem mediálních zpráv, z něhož vyplývá, že událostem kolem „Kubiceho zprávy“ byla věnována mimořádná mediální pozornost.

Soud tedy při svém rozhodnutí vycházel z tohoto závěru o skutkovém stavu:

Takzvaná „Kubiceho zpráva“ byla vytvořena v rámci činnosti Policie České republiky, poté byla předána v režimu důvěrné Výboru pro obranu a bezpečnost PS PČR, o čemž druhý žalovaný informoval média a současně komentoval veřejnou část zprávy. Tato část neobsahuje tvrzení explicitně označující žalobkyni, pouze obecná tvrzení o hrozbě prorůstání organizovaného zločinu do státní správy. Celá zpráva byla následně poskytnuta neznámou osobou, jejíž totožnost se nepodařilo zjistit, médiím. V rámci trestního řízení nebyl kvalifikován postup druhého žalovaného jako jednání naplňující znaky trestného činu a následně ani jako kázeňský přestupek.

Podle ustanovení § 19b odst. 3 obč. zák. se může právnická osoba, jejíž dobrá pověst je narušena, u soudu domáhat, aby se narušitel zdržel neoprávněného zásahu, odstranil závažný stav, případně zaplatil přiměřené zadostiučinění.

Pokud jde o právní hodnocení (jinak nesporného skutkového stavu), zabýval se soud nejprve otázkou, zda samotné **vyhotovení** zprávy lze považovat za neoprávněný zásah, který má potenciál ohrozit dobrou pověst žalobkyně.

V době vyhotovení (předání) zprávy účinný zákon č. 283/1991 Sb. ukládal mimo jiné Policii České republiky povinnost vést boj proti terorismu, odhalovat trestné činy, zjišťovat jejich pachatele a konat vyšetřování o trestných činech. Soud dospěl jednoznačně k závěru, že jednání druhého žalovaného mělo oporu v ustanovení § 2 odst. 1 zák. č. 283/1991 Sb. a není možné je hodnotit jako excesivní chování vybočující z pravidel služebního poměru, což prokazuje i pravomocné rozhodnutí ve věcech kázeňských sp. zn. PPR-414/OPP-2007 ze dne 22. února 2007. (Z tohoto rozhodnutí, stejně jako z rozhodnutí sp. zn. IN-124/04-TČ-2006 ze dne 12. 6. 2006, soud při svém rozhodnutí vycházel ve smyslu ustanovení § 135 odst. 2 o. s. ř.). Za účelem naplnění svých pravomocí byla (a je) Policie ČR oprávněna zpracovávat shromážděné informace, a to v rozsahu nezbytně nutném pro plnění jejich úkolů.

Není možné v žádném případě přistoupit na argument žalující strany, že samotné vyhotovení policejní zprávy (za současně prokázaného neexcesivního jednání policisty) lze následně sankcionovat v civilním řízení na ochranu dobré pověsti právnické osoby. Pokud by civilní soud přistoupil na tento argument, jednalo by se o rozhodnutí vybočující z mezí pravomoci soudu (§ 7 odst. 1 o. s. ř.) a de facto by znamenalo nepřipustný zásah soudní moci do moci výkonné, realizující své zákonné pravomoci v rámci trestního řízení.

Podle § 42k odst. 1 písm. c/ citovaného zákona je policie oprávněna předat osobní údaje, je-li předání osobních údajů nezbytné k odstranění bezprostředního závažného ohrožení bezpečnosti osob nebo veřejného pořádku. V této souvislosti se soud zabýval otázkou, zda **předání** neveřejné části zprávy Výboru pro obranu a bezpečnost PS PČR je možné považovat za neoprávněný zásah s důsledky poškození dobré pověsti žalobkyně. S ohledem na skutečnost, že neveřejná část zprávy byla poskytnuta Výboru pro obranu a bezpečnost PS PČR v režimu zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, je zřejmé, že při důsledném dodržování zákona byl okruh osob, které se mohly s neveřejnou částí zprávy seznámit, velmi omezený. Jinak řečeno: Spisová služba Policie ČR předala zákonným způsobem shromážděné informace na místo, na které to zákon umožňuje, a navíc v utajeném režimu. Za únik informací žalovaní odpovědnost nenesou, nebylo-li prokázáno, že se na úniku podíleli.

Je zřejmé, že následné zveřejnění zprávy je v rozporu se zákonem č. 412/2005 Sb., avšak žalobkyně neprokázala (a ani netvrdila), že by tuto část zprávy zveřejnili, předali či umožnili zveřejnit (zejména s ohledem na ochranu dokumentu režimem utajovaných informací) žalovaní. Druhý žalovaný komentoval zprávu v médiích v obecné rovině, pouze odkazoval na její veřejnou část a jeho mediální výstupy proto není možné za vybočení ze služebních povinností považovat. Dále je třeba zdůraznit, že veřejná (a druhým žalovaným veřejně komentovaná) část zprávy žalobkyni

výslovně neuvádí a zmiňuje pouze osoby, které jsou s žalobkyní spojovány, ovšem bez důraznějšího poukazování na tuto vazbu. S ohledem na neadresnou povahu veřejné části zprávy tak soud neshledal v jejím **zveřejnění** druhým žalovaným zásah do dobré pověsti žalobkyně.

Konečně soud při posuzování důvodnosti žaloby hodnotil skutečnost, že žalobkyně je politickou stranou, tj. právníkou osobou sui generis, která se dobrovolně zapojuje do politické soutěže, je sama odpovědná za úroveň politické kultury, jejíž nedílnou součástí se stalo i specifické nakládání s důvěrnými informacemi. Na politickou stranu (jakoukoliv) je potom třeba klást spravedlivě ty nejvyšší nároky, pokud jde o odolnost vůči informacím, které se jí týkají. I kdyby byla prokázána nepravdivost informací uvedených v „Kubiceho zprávě“, které se však dotýkají jednotlivých fyzických osob – nikoliv žalobkyně, nebylo by možné podle soudu dospět k závěru, že takové informace jsou způsobilé poškodit dobrou pověst žalující strany.

O nákladech řízení mezi žalobkyní a prvním žalovaným soud rozhodl podle ustanovení § 142 odst. 1 a contrario. Žalovaný měl sice ve věci úspěch, žádné náklady mu však nevznikly, takže soud nemohl přiznat jejich náhradu.

O nákladech řízení mezi žalobkyní a druhým žalovaným soud rozhodl podle ustanovení § 142 odst. 1 o. s. ř. Žalovaný měl plný úspěch ve věci a náleží mu náhrada veškerých nákladů, které mu v tomto řízení vznikly. Jsou to náklady právního zastoupení podle § 6 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 484/2000 Sb. ve výši 25.000,- Kč, 3 x režijní paušál po 300,- Kč podle vyhlášky 177/1996 Sb. a 19% DPH ve výši 4.921,- Kč. Celkem tedy 30.821,- Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení k Městskému soudu v Praze. O odvolání bude rozhodovat Vrchní soud v Praze jako soud odvolací. Nebude-li povinnost uložená tímto rozsudkem splněna řádně a včas, lze se jejího splnění domoci cestou soudního výkonu rozhodnutí /exekuce/.

V Praze dne 4. 2. 2009

JUDr. Jaromír J i r s a, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Barešová *Barešová*

